یادداشت روز

وقاحت برجامی اروپا زیر چکمه نفت ۱۲۰ دلاری

اعلام آمادگی سه کشور اروپایی (آلمان، فرانسه و انگلیس) برای «گفت‌وگو درباره برنامه هسته‌ای ایران و پرونده یمن» در جمعه اول آبان (۲۴اکتبر) در ظاهر یک حرکت دیپلماتیک تازه است؛ اما در واقع، تکرار همان الگوی بارها استفاده‌شده «فرار به جلو» در لحظه بحران انرژی و آشوب‌های اجتماعی است. اروپایی که در ماجرای برجام، از ایجاد حداقل کانال مالی (SPV) تا راه‌اندازی اینستکس، حتی یک تعهد حداقلی را عملی نکرد، امروز که با گران شدن نفت نزدیک به ۱۲۰ دلاری، اختلال در مسیرهای راهبردی انتقال انرژی و موج تورم و اعتراضات خیابانی دست‌به‌گریبان است، به‌جای مطالبه‌گری از عامل اصلی جنگ و بحران یعنی آمریکا و سرزنش خودشان برای کارنامه آشکار «بی‌تعهدی»، دوباره پرونده هسته‌ای ایران را از انبار گرد و غبار بیرون کشیده تا هم افکار عمومی خود را سرگرم کنند و هم اهرم فشار جعلی برای آمریکا و رژیم صهیونیستی بسازند. این در حالی است که جمهوری اسلامی ایران مطابق تفاهم‌نامه اسلام‌آباد، به‌صراحت اعلام کرده تا زمان ایفای تعهدات واشنگتن و اروپا، موضوع هسته‌ای از دستور کار خارج است. این مسئله کاملاً ساده و قابل فهم است؛ توپ در زمین عهدشکنان برجام است، نه ایران اسلامی که فراتر از تعهدات برجامی و تعهدات خود در تفاهم‌نامه اسلام‌آباد عمل کرده و در هر مرحله با دشمنی آشکار آنها مواجه شده است. بازخوانی رفتار اروپا با ایران از برجام تاکنون گویای واقعیاتی است که نشان از بی‌صداقتی اروپا دارد که به بخشی از آن اشاره می‌شود.

۱- اروپا پس از خروج یک‌جانبه آمریکا از برجام، وعده ساخت «سازوکار ویژه مالی» (SPV) و سپس «اینستکس» را داد تا حداقل تبادلات مشروع مالی و نفتی ایران تسهیل شود. نتیجه چه شد؟ آنچه انجام شد صورت‌سازی حقوقی بدون کارکرد واقعی بود. حتی گزارش‌های رسمی اروپایی نیز اذعان دارند که اینستکس جز چند تراکنش نمایشی و غیرنفتی، عملاً هیچ دستاورد اقتصادی برای ایران نداشته است. آمریکا با تحریم و تهدید، صحنه را به بن‌بست می‌کشاند و اروپا با «ژست میانجیگری» و درخواست مذاکره مجدد، زمان می‌خرد و نهایتا هر دو در نقطه «مهار ایران» به هم می‌رسند. امروز نیز همان الگو در حال تکرار است. واشنگتن زیر بار اصلاح خطای راهبردی خود (رفع تحریم و ارائه تضمین عملی) نمی‌رود و پایتخت‌های اروپایی هم، با تکرار کلیدواژه «بازگشت به گفت‌وگو»، می‌کوشند هزینه سیاسی بحران انرژی و اعتراضات داخلی را به خارج منتقل کنند. در سند برجام با همه اشکالات آن، طرف‌های اروپایی متعهد به تسهیل تجارت، بیمه، کشتیرانی و خرید نفت ایران شده بودند. این در حالی بود که نه‌تنها خرید نفت از سوی اروپا به صفر نرسید، بلکه بانک‌ها و بیمه‌های اروپایی با کوچک‌ترین تهدید تحریمی آمریکا عقب نشستند. امروز که بازار انرژی به تنگنا خورده و نفت ۱۱۷ دلاری را تجربه می‌کنند و عن‌قریب است نفت بالای ۱۳۰ دلاری اشک مقامات متکبر اروپایی را درآورده و با بحران بدون مهار سوخت روبه‌رو شوند، همان کشورها به‌جای عذرخواهی و اجرای تعهد، پرونده هسته‌ای را مطرح می‌کنند تا امتیاز بگیرند بی‌آنکه هزینه بدهند. این همان تقسیم کاری است که آمریکا و اروپا با هم کرده‌اند.

۲- جهش قیمت نفت تا حوالی ۱۲۰ دلار، محصول چند عامل هم‌زمان است: تحریم‌های سیاسی، کسری سرمایه‌گذاری در صنعت نفت غرب، ریسک‌های امنیتی مسیرهای انتقال انرژی و جنگ‌های نیابتی آمریکا علیه ثبات منطقه. اروپا که سال‌ها به‌جای قراردادهای بلندمدت و سرمایه‌گذاری مطمئن، به بازی سیاسی-مالی با انرژی عادت کرده بود، اکنون تاوان «سیاست‌زدگی» در تأمین انرژی را می‌پردازد. تنگه هرمز و باب‌المندب دو شریان حیاتی تجارت انرژی و کالا هستند و هرگونه افزایش ریسک در این شریان‌ها، بلافاصله در قیمت و بیمه کشتیرانی منعکس می‌شود. در ماه‌های اخیر، زیر آتش متقابل یمنی‌ها علیه ائتلاف متجاوز سعودی و حامیان غربی آن، باب‌المندب با ناامنی شدید که در نتیجه رفتارهای نابخردانه سعودی‌ها برای فشار چندساله به مردم مظلوم یمن بوده، مواجه است و این پیامی روشن به پایتخت‌هایی است که سال‌ها از تجاوز به یمن حمایت سیاسی و تسلیحاتی می‌کنند. دنیای غرب باید بپذیرد که امروز معادله میدانی منطقه با دهه قبل کاملاً تفاوت پیدا کرده است. محور مقاومت از یمن تا لبنان و عراق، نه یک «متغیر مزاحم»، که یک «فاعل بازدارنده» است. فشار به ایران بدون محاسبه ظرفیت پاسخ منطقه‌ای، خطای محض است؛ پاسخ‌هایی که الزامی ندارد مستقیم باشد که حتماً پاسخ‌های غیرمستقیم مؤثر و هم‌افزا خواهند بود.

۳- افزایش هزینه انرژی، رشد تورم، فشار بر صنایع انرژی‌بَر و کوچک شدن سفره طبقه کارگر و متوسط، خیابان‌های اروپا را اکنون مملو از تجمعات صنفی و سیاسی کرده است که انفجار آن را در خیابان‌های فرانسه و دیگر کشورهای اروپایی شاهدیم. وعده «امنیت رایگان» زیر چتر ناتو، به قبض‌های نجومی انرژی و تعطیلی خطوط تولید ترجمه شده است. این نارضایتی انباشته، سیاستمداران را به «سوژه جایگزین» محتاج کرده است؛ و چه سوژه‌ای مناسب‌تر از «پرونده هسته‌ای ایران» برای مصرف رسانه‌ای و منحرف کردن نگاه از بی‌کفایتی داخلی دولت‌های اروپایی؟ دولت‌هایی که در آزمون ساده وفای به عهد (SPV و INSTEX) شکست خوردند، چگونه می‌خواهند در آزمون‌های بزرگ‌تر، خود را شریک قابل اعتماد جلوه کنند؟ این پرسش در محافل اقتصادی اروپا هم مطرح است؛ وقتی یک دولت اروپایی نمی‌تواند بانک‌هایش را به تراکنش‌های مشروع و قانونی با ایران قانع کند، از کدام «توان تضمین» برای گفت‌وگو با ایران حرف می‌زند؟

۴- ایران به‌صراحت گفته است که شرط لازم برای هر گفت‌وگویی، انجام عملی تعهدات آمریکا و اروپاست و تا این شرط عملیاتی نشود موضوع هسته‌ای از دستور کار خارج است. معنای این گزاره روشن است: اول، رفع واقعی تحریم‌ها در عمل؛ دوم، ارائه تضمین معتبر برای تکرار نشدن خروج یک‌جانبه؛ سوم، عادی‌سازی کانال‌های بانکی و نفتی و چهارم جبران خسارت‌های چندساله ایران و محکومیت متجاوزان به خاک ایران در مجامع بین‌المللی. بدون این موارد، هر مذاکره‌ای تکرار تئاتر بی‌فرجام خواهد بود. تجربه سال ۲۰۱۸ به بعد نشان داد هر توافقی که «ضمانت‌ناپذیر» باشد، ذاتاً ناپایدار است. ایران امروز قواعد بازی را به زبان صریح بیان کرده است. اروپایی‌ها اگر واقعاً به دنبال امنیت انرژی و ثبات منطقه‌اند، راه آن از «اجرای تعهدات معوق» می‌گذرد، نه تولید دستورکارهای فرعی و وقت تلف‌کننده!

۵- حمایت غرب از جنگ علیه یمن، نه‌تنها فاجعه انسانی آفرید، بلکه تجارت جهانی را به ریسک مزمن مبتلا کرد. بازگشت امروز اروپا به «گفت‌وگو درباره یمن با ایران»، اعتراف ضمنی به شکست راهبرد جنگ‌افروزی است. راه‌حل واقعی، قطع حمایت از تجاوز، پذیرش حق یمنی‌ها در امنیت و حاکمیت و رفع محاصره انسانی است و هر راه دیگری جز این، در واقع استمرار هزینه‌ها برای اروپا و متحدانش خواهد بود. هرگاه غرب درک کند که امنیت انرژی و کشتیرانی بدون امنیت انسان‌ها در منطقه مقدور نیست، آنگاه باب‌المندب و هرمز امن خواهند شد. این گزاره، نسخه بومی «امنیت متقابل» است، نه امنیت یک‌طرفه‌ی سفارشی برای مصرف صنایع کشورهای اروپایی.

۶- اروپا اگر واقعاً دغدغه انرژی و ثبات اقتصاد خود را دارد، از پرونده هسته‌ای به‌عنوان سپر رسانه‌ای فاصله بگیرید و به اجرای تعهدات معوق بازگردد. باز کردن واقعی کانال‌های بانکی و نفتی ایران، نه لطف، که جبران عقب‌ماندگی حقوقی و اقتصادی ملت ایران است که تاکنون با خباثت سران سه کشور اروپایی عملی نشده است. اروپایی‌ها اگر می‌خواهند انرژی آنها تأمین و از سرمای زمستان نجات یابند و باک خودروهای شهروندانشان را پُر و صنایع آنها با کمبود انرژی مواجه نشود، شایسته است از دهلیز ارسال سلاح به منطقه به دهلیز انجام تعهدات خود برگردانند، آنگاه خواهند دید که تنگه هرمز و باب‌المندب نیز آرام می‌گیرد. برای جمهوری اسلامی ایران استمرار سیاست شفاف اعلام‌شده در تفاهم‌نامه اسلام‌آباد، یعنی تقدم «اقدام عملی و راستی‌آزمایی‌شده» بر «مذاکره نمادین و تصنعی»، کلید مدیریت صحنه است.

بنابراین می‌توان گفت؛ اروپا امروز نه از سر قدرت، که از سر استیصال و اضطرار به میدان «گفت‌وگو» بازگشته است. اضطراری که اسمش «نفت گران، تنگه‌های ناامن و خیابان‌های مملو از مردم خشمگین» است. در چنین صحنه‌ای، هر که تعهدش را نقد کند، برنده است؛ هر کس که کماکان‌السابق به بازی «قول بی‌پشتوانه» برگردد، بازنده خواهد بود. چرا که ایران تکلیف را روشن کرده است؛ اول انجام تعهدات، بعد گفت‌وگو. این نه یک شعار، بلکه قاعده‌ای است که جمهوری اسلامی ایران پس از دو جنگ در یک سال و پرداخت هزینه‌های سنگینی همچون شهادت امام عزیز امت و فرماندهان دلیر و دانشمندان بزرگ و کودکان و شهروندان مظلوم خود به آن رسیده است.

حسن رشوند

گزارش خبری تحلیلی کیهان

نفت ۱۱۷ دلاری آغاز راه است
زیر و روی خلیج فارس در تیررس ایران

سرویس سیاسی-

پیام صریح نفت ۱۱۷ دلاری به اتاق‌های فکر واشنگتن و تل‌آویو این است که ایران با قرار دادن تمام شریان‌های اقتصادی و زیستی در تیررس اهداف خود، تهدیدات پوشالی ترامپ و نتانیاهو را به یک کابوس فرساینده تبدیل کرده است.

در آستانه رقابت‌های انتخاباتی در ایالات متحده و سرزمین‌های اشغالی، دو ابرجنایتکارِ مفسد یعنی ترامپ و نتانیاهو دوز لفاظی‌ها و خطونشان‌های تکراری خود علیه جمهوری اسلامی ایران را به اوج رسانده‌اند. بنیامین نتانیاهو، قصاب غزه، کماکان از خواب و خیال «سرنگونی حکومت ایران» سخن می‌گوید و دونالد ترامپ، کاسب تحریم و جنگ، مدعی «تمام کردن کار ایران» می‌شود؛ لفاظی‌هایی که بیش از آنکه متکی بر واقعیات روی زمین باشد، ناشی از هراس شدید از فشار افکار عمومی، رقبا و بحران‌های ساختاری داخلی است.

اما این اولین باری نیست که دشمن آمریکایی صهیونی، وعده یکسره کردن کار را می‌دهند. ترامپ و اتاق‌های فکر واشنگتن پیش‌تر نیز در جریان نبرد رمضان لاف ناچیز شمردن توان دفاعی ایران و پایان چندروزه کار را سر داده بودند، اما با برخورد به صخره سخت مقاومت ملت مبعوث و نیروهای مسلح قهرمان، له شدند. اکنون نیز معتقدان به سراب تهدید باید بدانند ایران اسلامی برخلاف تصورات دشمن، دست‌بسته نخواهد بود و در رویارویی جدید، نه‌تنها موازنه را به نفع خود بازتعریف می‌کند، بلکه با رو کردن شگفتانه‌های دفاعی و دکترین جدید خود، دامنه درگیری را به نقاطی گسترش خواهد داد که دشمن حتی فکر آن را هم نمی‌کند!

بلوف‌های ترامپ قمارباز و عبور نفت از مرز ۱۱۷ دلار

تهدیدهای توخالی واشنگتن و تل‌آویو بیش از آنکه یک استراتژی باثبات نظامی باشد، مانوری سیاسی در انباشت بحران‌های داخلی است. در حالی که شبکه «سی‌ان‌ان» مدعی آماده‌سازی طرح‌های حمله شدید و سناریوهایی همچون به‌کارگیری بمب‌های سنگین موسوم به «مادر همه بمب‌ها» برای عقب‌راندن ایران شده و شبکه ۱۲ رژیم صهیونیستی نیز تلاش می‌کند جو جنگی ایجاد کند، واقعیت‌های بازار جهاد اقتصادی سیلی محکمی به گوش ترامپ زده است.

تارنمای آمریکایی «لاتین‌تایمز» در تحلیل منطقی خود اذعان می‌کند که ادعاهای پیروزمندانه ترامپ قمارباز در گردهمایی‌ها صرفاً کارکرد انتخاباتی دارد و پیامدهای واقعی سیاست‌های واشنگتن اکنون با هر بار پر کردن باک بنزین در جایگاه‌های سوخت سراسر آمریکا توسط مردم حس می‌شود. توقف کشتی‌های متخلف و سوپرنفتکش‌ها با آتش موشک‌ها در تنگه هرمز و جهش بی‌سابقه بهای نفت برنت به بالای ۱۱۷ دلار در هر بشکه ثابت کرد که این تازه «آغاز راه» است.

همان‌طور که خبرنگار ارشد بی‌بی‌سی معترف شد، ایران حساب‌شده و مرحله‌به‌مرحله با بهره‌گیری از ابزارهای راهبردی خود، معادلات انتخاباتی آمریکا و صهیون را زیر ضربه قرار داده است.

شگفتانه‌های ما....

دکترین آفندی ایران در رویارویی جدید، تسلط کامل بر تمام ابعاد ژئوپلیتیک خلیج‌فارس است. رویترز در گزارشی بر اساس آمارهای مرکز پژوهش‌های واشنگتن افشا کرد که تنها در طول یک ماه، بیش از ۲۸ مورد عملیات مهار و برخورد با شناورها و نفتکش‌های متخلف در تنگه هرمز صورت گرفته که مجموع این اقدامات را از زمان آغاز تجاوزات دشمن به ۱۱۳ مورد رسانده است. در حقیقت تمام دنیا دارد هزینه اقتصادی جنگی را می‌پردازد که آمریکا مسئولیت اصلی آغاز آن را بر عهده دارد و اکنون جریان نفت، گاز، پتروشیمی، تجارت کالا و سرمایه‌گذاری در سراسر منطقه زیر سایه پاسخ صریح ایران قرار گرفته است.

اما این همه ماجرا نیست و شگفتانه‌های ایران ابعادی به‌مراتب گسترده‌تر دارد؛ به‌طوری‌که امروز تمام ابعاد زیستی و ارتباطاتی دشمن، اعم از زیر و روی خلیج‌فارس در تیررس موشکی ایران قرار گرفته است. اخطار و هشدار صریح مسئولان ارشد نظامی کشور، از جمله سرلشکر رضایی، پرده از فاز جدیدی از بانک اهداف ایران برداشت. آمریکا و متحدانش در منطقه بیش از دو هزار میلیارد دلار زیرساخت گران‌قیمت شامل کابل‌های فیبر نوری زیردریا، دیتاسنترها و مراکز هوش مصنوعی مستقر کرده‌اند.

همان‌گونه که شبکه الجزیره هشدار داد، نزدیک به ۸۰ درصد جریان اینترنت جهانی و تبادلات دیتای بین‌المللی در تیررس مستقیم ایران قرار دارد. فلج کردن این رگ‌های حیاتی دیجیتال در پهنه اعماق دریا و انهدام مراکز داده در کنار مهار سوپرنفتکش‌ها بر سطح آب، نشان می‌دهد نیروهای مسلح ایران تسلط کامل بر زیر و روی خلیج‌فارس دارند و هزینه هرگونه حماقت را برای غرب با ضریب نجومی افزایش خواهند داد.

بانک اهداف به‌روز شده است!

در سناریوی یک رویارویی فراگیر و بدون خط قرمز، بانک اهداف ایران فراتر از استحکامات شناخته‌شده نظامی رفته و گره‌های حیاتی و شریان‌های زیستی طرف مقابل را نشانه خواهد رفت. در حوزه انرژی و پالایشگاهی، تأسیسات شرکت عظیم آرامکو، میدان نفتی بقیق و پایانه رأس‌تنوره در عربستان، مجتمع گازی حبشان و پالایشگاه الرویس متعلق به شرکت ملی نفت ابوظبی (ADNOC)، میدان‌های گازی استراتژیک «لویاتان» و «تامار» به همراه پالایشگاه‌های حیفا و اشدود در سرزمین‌های اشغالی، مجتمع گاز طبیعی مایع راس‌لفان و میدان گازی شمال در قطر، و پالایشگاه‌های الزور، میناءالاحمدی و میناءعبدالله در کویت و .... تماماً در دایره آتش موشک‌های ایران قرار دارند.

در حوزه زیرساخت‌های حیاتی آب، برق و حمل‌ونقل نیز دست ایران کاملاً باز است. تأسیسات آب‌شیرین‌کن «سورک» و «هدرا» در اسرائیل، «طویله» و «جبل‌علی» در امارات، «جبیل» و «رابغ» در عربستان، «ام‌الحول» و «رأس ابوفنطاس» در قطر، و «الزور» و «دوحه غربی» در کویت در کنار نیروگاه هسته‌ای براکه امارات، نیروگاه‌های اوروت رابین و روتنبرگ اسرائیل جنایتکار و نیروگاه‌های الصبیه و الزور جنوبی کویت همگی شریان‌های زیستی متخاصمین محسوب می‌شوند.

همچنین شریان‌های حمل‌ونقلی از جمله بنادر استراتژیک جبل‌علی، خلیفه، حیفا، اشدود و حمد و فرودگاه‌های بین‌المللی دبی، بن‌گوربون، حمد، ملک عبدالعزیز و ملک خالد، بخش دیگری از این بانک اهداف گسترده را تشکیل می‌دهند که ضربه به آن‌ها شیرازه اقتصادی متجاوزان را از هم خواهد پاشید.

انبارهای خالی واشنگتن و بازآرایی خیره‌کننده توان موشکی ایران

تحلیل موشکافانه رسانه‌های غربی حاکی از آن است که آمریکا نه‌تنها توان وارد شدن به یک نبرد فرسایشی را ندارد، بلکه ذخیره انبارهای تسلیحاتی‌اش به ته رسیده است. بر اساس اسناد فاش‌شده از مرکز مطالعات بین‌المللی و راهبردی (CSIS)، موجودی موشک‌های رهگیر «پاتریوت» ارتش آمریکا در سراسر جهان به کمتر از ۸۲۷ فروند و موشک‌های سامانه «تاد» به حدود ۲۷۸ فروند کاهش یافته است؛ ناپایداری وحشتناکی که با ظرفیت تولید محدود سالانه شرکت‌های اسلحه‌سازی نظیر لاکهید مارتین که طرح رساندن تولید آن به ۲۰۰۰ فروند برنامه‌ای هفت‌ساله است، در کوتاه‌مدت جبران‌پذیر نیست.

همچنین روزنامه «واشنگتن پست» در گزارش تحقیقی اختصاصی خود با بررسی بیش از ۱۰۰ تصویر ماهواره‌ای و داده‌های رادارای اعتراف کرد که در جریان جنگ ۴۰روزه، دست‌کم ۲۲۸ سازه یا قطعه تجهیزات نظامی آمریکا در ۱۵ پایگاه منطقه‌ای نابود شده یا آسیب جدی دیده‌اند و زخم‌های ناشی از آن حملات موشکی هنوز ترمیم نشده‌اند.

در نقطه مقابل، نیروهای مسلح دلاور ایران توان موشکی و پهپادی خود را بر پایه درس‌های به‌دست‌آمده بازآرایی کرده‌اند. اکنون بخش بزرگی از پرتابگرهای سوخت جامد در پایگاه‌هایی مستقرند که بخش زیادی از توان اطلاعاتی دشمن را برای یافتن آن‌ها گرفته و در بازه زمانی زیر ۱۵ دقیقه آماده شلیک می‌شوند. سرجنگی‌های هدایت‌پذیر مانوردهنده در فاز نهایی مسیر فرود را به‌صورت غیرقابل پیش‌بینی تغییر می‌دهند تا مانع از قفل راداری سامانه‌های تاد و پاتریوت شوند و ترکیب امواج پروازی موشک‌های کروز، سرجنگی‌های بارشی و پهپادها به‌گونه‌ای طراحی شده که خطوط پدافندی دشمن را پیش از رسیدن موشک‌های اصلی دچار خطا و کمبود شدید ذخیره رهگیر کند. هرچند «پدر بمب‌ها» نیز منتظر «مادر بمب‌ها» است!

نظمی نو در خلیج‌فارس

به گزارش بانک جهانی، اختلال در تنگه هرمز بزرگ‌ترین شوک تاریخ بازار نفت را رقم زده و باعث سقوط ۱۰ میلیون بشکه‌ای عرضه روزانه نفت در بازارهای جهانی شده است. این شوک عظیم، فدرال رزرو آمریکا را در یک «تله سیاستی» تاریخی و نابودکننده گرفتار کرده است؛ به‌طوری‌که کاهش نرخ بهره برای حمایت از رشد اقتصادی، تورم انرژی را شعله‌ورتر می‌سازد و از سوی دیگر، افزایش نرخ بهره برای مهار تورم، بازار سهام و اوراق قرضه آمریکا را هم‌زمان زیر فشار فروپاشی قرار می‌دهد. در چنین تله‌ای اعتبار سیاست‌گذار فرسوده شده و همان مکانیزم بحران‌ساز دهه ۱۹۷۰ فعال می‌گردد.

این همان بن‌بستی است که سید عباس عراقچی، وزیر امور خارجه کشور نیز بدان اشاره کرد؛ جایی که آمریکا تنها در سه سال گذشته ۱۱ میلیارد دلار از محل مالیات مردم خود را صرف دفاع موشکی از رژیم صهیونیستی کرده است، رابطه‌ای یک‌طرفه و پرهزینه که بار آن مستقیماً بر دوش مالیات‌دهندگان آمریکایی قرار دارد. جریان خودباخته‌ای که سیاست ایران در قبال تنگه هرمز را نکوهش می‌کنند باید بدانند مسئله فقط باز ماندن یک آبراه نیست، بلکه مسئله، ساختن نظمی است که در آن امنیت برای همه باشد، نه امتیازی برای برخی و محرومیتی برای دیگران.

حمله به ایران هزینه بالایی دارد

امروز ژئوپلیتیک قدرتمند ایران در غرب آسیا به نقطه تثبیت رسیده است. روزنامه «واشنگتن‌پست» به‌درستی متوجه شده که ایران در این نبرد فرسایشی هدف کاملاً روشنی دارد: ایجاد نظم جدیدی مبتنی بر دریافت عوارض از کشتی‌های عبوری از تنگه هرمز و قطع پیوندهای امنیتی آمریکا با کشورهای عربی خلیج‌فارس. تصمیمات شتاب‌زده ترامپ برای اعزام ناوهای جدید یا تهدید به ازسرگیری بمباران‌ها هرگز این اهداف راهبردی را تغییر نخواهد داد.

زورگویان غربی و سگ هار آن‌ها در منطقه باید بدانند خلیج‌فارس دیگر حیاط‌خلوت آن‌ها نیست. زیر و روی خلیج فارس، از سوپرنفتکش‌ها و پایانه‌های نفتی گرفته تا کابل‌های فیبر نوری و دیتاسنترهای دو هزار میلیارد دلاری زیر دریا، همگی در تیررس دقیق نیروهای مسلح جمهوری اسلامی ایران قرار دارند. چنانچه ترامپ و نتانیاهو به لافزنی‌ها و تهدیدهای خود ادامه دهند، نفت ۱۱۷ دلاری تنها گام نخست یک فروپاشی دومینووار برای اقتصاد غرب خواهد بود و هزینه هرگونه تجاوزگری جدید، با ضریب بالایی به آن‌ها تحمیل خواهد شد.

خبر ویژه

تطهیر ترامپ توسط مدعیان اصلاحات و مقصرنمایی ایران

جواد امام سخنگوی جبهه اصلاحات ایران اخیرا اظهار داشته که «وضعیت روابط ایران و آمریکا حساس و سرنوشت‌ساز و بسیار نگران‌کننده شده است و خطر تشدید تنش‌ها را نمی‌توان نادیده گرفت. متأسفانه، ما در استفاده بموقع و مؤثر از فرصت‌های دیپلماسی، بارها فرصت‌سوزی کرده‌ایم. در چنین شرایطی، هر تصمیم شتاب‌زده یا هر فرصت ازدست‌رفته می‌تواند هزینه‌های سنگینی برای کشور به همراه داشته باشد.»

البته اظهارات اینچنینی را افرادی پیش از وی همچون غلامحسین کرباسچی، حسین مرعشی و محمدجواد ظریف مطرح کرده بودند، از قراین سخنان این افراد مشخص می‌شود که آنها مقصود و منظور واقعی‌شان تسلیم شدن در برابر آمریکا است؛ چرا که هیچ انسان آزاده، عادل و عاقلی وقتی که دوبار در حین مذاکره کشورش توسط آمریکا و اسرائیل مورد حمله قرار می‌گیرد؛ توپ را در زمین مسئولان خود نمی‌اندازد.

با وجود این، مذاکرات با قاتلان فرشته‌های میناب و امام شهید در پسا جنگ رمضان ادامه پیدا کرد که منتج به توافق اسلام آباد شد؛ اما باز هم شیطان بزرگ خلف وعده کرد و کریدوری جدید برای عبور کشتی‌های مدنظر قرارداد تا مؤلفه قدرت ایران یعنی تنگه هرمز کم اثر و یا حتی بی‌اثر شود که البته این طرح به شکست مفتضحانه‌ای انجامید. در چنین شرایطی که دشمن به وضوح خلف وعده کرده است باز هم غربگرایان مقصر و مسبب را حاکمیت ایران می‌دانند نه دولت تروریستی آمریکا و رژیم کودک‌کش اسرائیل.

حتی آقای پزشکیان به عنوان رئیس‌جمهور و رئیس شورای عالی امنیت ملی نیز اخیر تأکید کرده که «ما داشتیم گفت‌وگو می‌کردیم، این نامردها آمدند و قاعده و بازی را به هم زدند». با این حال مشخص نیست چگونه و با چه معیار عقلانی و منطقی برخی مدعیان اصلاحات، جمهوری اسلامی ایران را متهم به فرصت‌سوزی دیپلماتیک می‌کنند! یا شاید نمی‌خواهند به صراحت بگویند که منظورشان از مذاکره و فرصت‌سوزی‌ها تسلیم‌شدن در برابر آمریکاست.

خبرنگار رسانه معاند: ایران از ابتدای جنگ حساب‌شده و سیستماتیک عمل کرده است

اظهارات اخیر سیاوش اردلان، خبرنگار ارشد بی‌بی‌سی فارسی، درباره نحوه پیشروی ایران در جنگ با اسرائیل و آمریکا و همچنین اظهارات سخنگوی سپاه درباره اهداف جدید، از جمله کابل‌های اینترنتی متصل‌کننده آسیا به اروپا، بحثی مهم را پیش کشیده است: آیا تهران در حال بازی مرحله‌به‌مرحله با هدف تأثیرگذاری بر معادلات انتخاباتی و اقتصادی است؟

این خبرنگار رسانه معاند در ادامه می‌گوید: ایران از ابتدای جنگ حساب‌شده و سیستماتیک عمل کرده است؛ هم در جنبه نظامی و هم در جنبه اقتصادی و فشار به دشمن. در سطح نظامی، الگوی رفتاری تهران در سال‌های اخیر بیشتر بر «مدیریت تنش» و «پاسخ‌های مرحله‌ای» استوار بوده تا جنگ تمام‌عیار.

در سطح اقتصادی، افزایش حملات به نفتکش‌ها و تنش در مسیرهای دریایی می‌تواند به‌عنوان ابزار فشار و سیگنال‌دهی به بازار نفت تلقی شود. نزدیک شدن به انتخابات آمریکا و تحولات سیاسی اسرائیل، ارزش چنین سیگنال‌هایی را برای تهران افزایش می‌دهد؛ زیرا هر افزایش قیمت نفت می‌تواند بر دستور کار انتخاباتی و هزینه‌های سیاسی دولت آمریکا اثر بگذارد.

در حوزه نظامی نیز بسیاری از رسانه‌های غربی اذعان داشته‌اند که ذخایر موشک‌های رهگیر ناکارآمد آمریکا رو به اتمام بوده و آمریکا توان مقابله با پهپادهای ارزان قیمت و کارآمد ایرانی را ندارد.

واشنگتن معمولاً به دنبال راهکار کوتاه‌مدت، برق‌آسا و مبتنی بر فشار حداکثری یا عملیات محدود است؛ الگویی که در آن نتیجه سریع، بازدارندگی فوری و تغییر رفتار طرف مقابل اولویت دارد. در مقابل، تهران بر تاب‌آوری بلندمدت، تحمل تحریم و محاصره، و توان ادامه فشار در بازه زمانی طولانی سرمایه‌گذاری کرده است.

همین عدم تقارن در «افق زمانی» یکی از دلایل کندی و پیچیدگی مذاکرات غیرمستقیم است. آمریکا می‌خواهد پرونده را در کوتاه‌مدت ببندد و هیچ امتیازی به ایران ندهد و ایران نیز چون دست برتر میدان را دارد قطعا زیربار زیاده‌خواهی آمریکا نمی‌رود.

ذخایر موشکی و توان آسیب‌زدن به زیرساخت‌های اقتصادی دشمن یکی از ترس‌های اساسی دشمن است. تهران معتقد است در حوزه تاب‌آوری، ذخایر موشکی و توانایی ایجاد اختلال در زیرساخت‌های حیاتی، دست برتر را دارد. سخنگوی سپاه از اهداف جدیدی مانند هفت کابل اینترنتی متصل‌کننده آسیا به اروپا سخن گفته است.

ایران می‌تواند نقاط درد اساسی آمریکا و اقتصاد جهانی را هدف بگیرد. کابل‌های زیردریایی و تأسیسات مرتبط با هوش مصنوعی، به دلیل وابستگی شدید اقتصاد دیجیتال و ارتباطات جهانی، اهداف بسیار حساسی هستند. اما باید توجه داشت که آسیب به این زیرساخت‌ها نه‌تنها آمریکا، بلکه اقتصاد جهانی و کشورهای منطقه را نیز تحت تأثیر قرار می‌دهد و می‌تواند به انزوای بین‌المللی و پاسخ جمعی منجر شود. بنابراین «دست برتر» در این حوزه مشروط و پرریسک است، نه مطلق.

پاسخ پژوهشگر روابط بین‌الملل به بی‌بی‌سی: ایران اوکراین نیست و کسی برایش تصمیم نمی‌گیرد

در حالی‌که رسانه‌های بیگانه در چارچوب سیاست‌های رژیم‌های آمریکا و اسرائیل تلاش می‌کنند با وارونه سازی واقعیت‌ها، ملت‌های آزاده را در چارچوب محاسبات خود تعریف کنند، یک استاد علوم سیاسی و پژوهشگر روابط بین‌الملل در پاسخ به بی‌بی‌سی با رد نظریه‌ها و مدل‌سازی‌های کاذب گفت: ابزارپنداری ایران به عنوان کالای معامله میان قدرت‌های بزرگ، نه‌تنها یک اشتباه تحلیلی بلکه یک توهّم است.

وی همچنین تأکید کرد: ایران کشوری مستقل و دارای اهرم‌های قدرت اختصاصی است که هیچ قدرتی نمی‌تواند درباره سرنوشتش تصمیم بگیرد.

این پژوهشگر روابط بین‌الملل علاوه بر این خاطرنشان کرد: تفاوت زیادی میان ایران و اوکراین وجود دارد؛ اوکراین ابزاری در دست آمریکا و ناتو بود و با ائتلاف غرب، وارد جنگی بدون دستاورد شد اما ایران، مستقل و تنها در برابر آمریکا و اسرائیل ایستادگی کرد.

گفت و شنود

فامیل دور!

گفت: سایت خبری انتخاب با تحریف تیتر یک و گزارش مستند کیهان، بی‌آن که بداند از یک‌سو به هویت ضدانقلابی خود و مدعیان اصلاحات اعتراف کرده است و از سوی دیگر هویت وطن‌دوستانه و انقلابی کیهان را تأیید کرده است.

گفتم: چطور مگر؟ چی نوشته؟!

گفت: کیهان با تیتر یک «آقای پزشکیان در وزارت علوم چه خبر است»؟! به استفاده از برخی افراد کم‌سواد و هتاک در جایگاه استادی و عادی‌سازی بی‌حجابی و چشم‌پوشی از صلاحیت‌های دینی و انقلابی در جذب اساتید اعتراض کرده بود و سایت انتخاب نوشته است؛ «کیهان اعتراض کرده چرا اساتید و مسئولان دانشگاه‌ها مطابق میل کیهان رفتار نمی‌کنند»؟!

گفتم: یعنی اعتراف کرده که کیهان طرفدار اساتید فرهیخته و انقلابی است و «انتخاب» و برخی دیگر از مدعیان اصلاحات طرفدار افراد کم‌سواد و ضدانقلاب هستند!

گفت: خیلی ناشیانه سعی کرده که رابطه خودش را با اساتید بی‌هویت پنهان کند!

گفتم: یارو از دور برای قبری فاتحه می‌خواند! پرسیدند؛ چرا از دور فاتحه می‌خوانی؟ گفت؛ به کسی نگو، فامیل دورمونه!

نکته

این ۷ از آن ۴۷ بزرگ‌تر است

۱- ابتدا به این بخش از بیانات آقای شهید نگاهی بیندازید.

«اگر بنای بر تحریم باشد، در آینده این ملت ایران است که آنها را تحریم خواهد کرد. بیشترین سهم گاز دنیا در اختیار ماست، مال ملت ایران است. گازی که یک انرژی بسیار مهم و اثرگذار است و دنیا به آن احتیاج دارد. همین اروپای بیچاره احتیاج به این گاز دارد. این گاز در اختیار ماست. ما تحریم می‌کنیم آنها را در وقتی که مناسب باشد و جمهوری اسلامی می‌تواند این کار را بکند».

متاسفانه، عمل به این توصیه رهبر شهیدمان اگرچه سال‌ها به تاخیر افتاد و در زمان لازم به اجرا در نیامد -که بماند- ولی جنگ رمضان، به این توصیه فراموش‌شده جامه عمل پوشاند و تنگه هرمز که به گفته حکیمانه رهبر معظم انقلاب «هدیه الهی است» به روی کشتی‌های حامل نفت و فرآورده‌های نفتی و سایر کالای تجاری بسته شد.

**۲- اعمال حاکمیت جمهوری اسلامی ایران بر تنگه هرمز که در دو کنوانسیون بین‌المللی ژنو و جامائیکا به‌رسمیت شناخته شده است، موضوع یادداشت کوتاه پیش‌روی نیست. سخن درباره فشار اقتصادی سخت و شکننده‌ای است که استفاده از این اهرم بر دشمنان تابلودار ایران تحمیل کرده است و دامنه و عمق آن روزبه‌روز گسترده‌تر و عمیق‌تر می‌شود. تا آنجا که راه تنفس اقتصادی آمریکا و متحدان اروپایی و منطقه‌ای آن را بسته و به خفگی نزدیک کرده است. به عنوان مثال دیروز بهای نفت خام برنت از ۱۱۷ دلار در هر بشکه نیز عبور کرد و این درحالی است که قیمت فیزیکی نفت به ۱۴۵ دلار هم رسیده است و به گفته مدیرعامل آرامکو، احتمال افزایش آن تا ۲۰۰ دلار نیز، دور از انتظار نیست. کارشناسان، افزایش نگرانی‌ها درباره ادامه اختلال در عرضه نفت خلیج‌فارس و تشدید تنش‌ها در تنگه هرمز و مخاطرات مربوط به زیرساخت‌های انرژی منطقه را از عوامل مؤثر در این جه